

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКЕ
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 014865 14 Кж 3
Бања Лука, 16.12.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог А.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог мр Д.Б., адвоката из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014865 14 К од 27.10.2014. године, након одржане сједнице вијећа у присуству замјеника главног републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и његовог браниоца, донио је дана 16.12.2014. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог А.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014865 14 К од 27.10.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 014865 14 К од 27.10.2014. године, оптужени А.М. је оглашен кривим, због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му је урачунато и вријеме проведено у притвору почев од 13.08.2014. године, па надаље. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1., 2. и 3. и члана 97. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове поступка у износу од 977,00 КМ, судски паушал у износу од 150,00 КМ, те трошкове који се односе на награду и нужне издатке његових бранилаца по службеној дужности, чији износ ће бити одређен посебним рјешењем, а све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог, мр Д.Б., адвокат из Б.Л., због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од кривице или да се иста укине и одржи претрес пред овим судом.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа овог суда, бранилац оптуженог је изложила жалбу, остала код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је прихватио наводе жалбе свог браниоца. Замјеник главног републичког тужиоца је предложила да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Приговорима садржаним у жалби браниоца оптуженог, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, неосновано се у жалби браниоца истиче да првостепени суд није у довољној мјери цијенио дио исказа оптуженог у погледу чињенице да није имао намјеру да сексуално узнемири оштећену млдб. А. По оцјени овог суда, првостепени суд је правилно оцјенио исказ оптуженог дат у својству свједока на главном претресу, као неприхватљив, те исконструисан и усмјерен на избегавање кривице, детаљно образлажући зашто га не прихвата. Наиме, анализирајући тај исказ оптуженог, побијана пресуда је исти довела у везу са осталим доказима, првенствено са исказима свједока оштећене млдб. А., њене мајке А.М.1 и њеног оца Х.М., затим са материјалним доказима (медицинска документација за оштећену), налазом и мишљењем вјештака психолога мр Н.С., као и са исказом оптуженог из истраге (који је различит у погледу битних околности догађаја у односу на исказ оптуженог дат у својству свједока) и на основу такве анализе и оцјене, правилно закључила да је исказ оптуженог у својству свједока, неувјерљив и невјеродостојан, јер је у супротности са осталим напријед наведеним доказима, због чега су за овај суд потпуно неприхватљиви наводи из жалбе браниоца оптуженог да код оптуженог није постојала намјера да сексуално узнемири оштећену млдб. А.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а приговори жалбе у овом основу побијања пресуде, неосновани.

Неосновани су и жалбени приговори у жалбеном основу због повреде Кривичног закона, јер супротно наводима из жалбе, изрека побијане пресуде садржи све елементе бића кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС. Наиме, из радњи наведених у чињеничном опису побијане пресуде, које је предузео оптужени, произилази да је исти

поступао са директним умишљајем. Према томе, супротно наводима из жалбе, у чињеничном опису кривичног дјела није обавезно навођење да је починилац дјело извршио са директним или евентуалним умишљајем, с тим што је обавеза суда да у образложењу пресуде да разлоге о облику виности, што је у конкретном случају првостепени суд и учинио, правилно утврдивши да је оптужени дјело починио са директним умишљајем и о томе на страни 11. дао ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд.

Дакле, по оцјени овог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Жалбом се побија пресуда и због одлуке о казни. Ни овај приговор није основан. Наиме, за кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година. Казна затвора у трајању од 3 (три) године која је побијаном пресудом изречена оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је то дјело починио. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности (за које је првостепени суд правилно нашао да у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности), као и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна је потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић